# SORIN CERIN

# AMINTIRILE VIITORULUI
## -Poeme filosofice

**2022**

**Sorin Cerin**
*Amintirile viitorului – poeme filozofice*

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României**
**CERIN, SORIN**
**Amintirile viitorului : poeme filosofice** / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-087-8

821.135.1



- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-087-8

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
*https://editura–estfalia.ro*

Tipografia Estfalia
*https://www.estfalia.ro*

**SORIN CERIN**
**- AMINTIRILE VIITORULUI -**
-Poeme filosofice-

## CUPRINS

**55.** Întregul Univers al Iubirii
**56.** Al cărui frig ne-a încremenit
**57.** O numesc Enigma
**58.** Atunci când faci autopsia unui cadavru
**59.** În Jurnalele Destinelor
**60.** În plumbul însingurării de noi înșine
**61.** Arzând cu lava lor fiecare Clipă a Uitării
**62.** La masa Întâlnirii noastre cu Predestinarea
**63.** Același joc al Iubirii
**64.** Numai împreună
**65.** Tâmplele Clipelor
**66.** Pierdut pe tărâmurile Eterne
**67.** Libertatea este un compromis al Singurătății
**68.** O Icoană și un Crez
**69.** Atât de necesare existenței
**70.** Care ne-ar fi unit
**71.** Ora Exactă a Iubirii
**72.** A rămas zadarnică
**73.** Ce anume căutam acolo?
**74.** În carele Pustiului Spiritual
**75.** Alături de Ură
**76.** Pereții reci și duri ai Indiferenței Destinului
**77.** Printre Gratiile Cimitirelor de Cuvinte

**SORIN CERIN**
**- AMINTIRILE VIITORULUI -**
-Poeme filosofice-

## 1) La sicriul Cuvântului

Câte unghii de Remușcări,
le-au crescut Speranțelor,
încât au ajuns să ne scormonească.
Amintirile Viitorului,
până în cele mai îndepărtate unghere,
ale Conștiinței de Sine,
a Iluziilor Vieții și Morții,
fără să ajungă,
la sicriul Cuvântului,
pe care ni-l adresăm zilnic,
și în care,
ne-a fost înmormântată,
Imaginea reală a Ființei,
a cărei fotografii,
se află și acum,
în sertarele Non-Sensurilor Existenței,
Privirilor noastre încețoșate?

## 2) Amintirile Viitorului

Dezamăgit,
printre spicele de Vise risipite,
ce vor fi tăiate,
de lamele ascuțite,
ale Orizonturilor Transcendentale,
ale Gândurilor tale,
pe care le revăd mereu,
în cugetul nopții din mine,
ce-mi spune că vor fi duse,
undeva departe,
în Amintirile Viitorului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
un tărâm pentru care,
nu voi primi niciodată pașaport,
din partea Destinului,
rămânând pe prispa Singurătății,
de mine însumi,
tot mai dezorientat,
de Furtunile Sentimentale,
stârnite de Libertatea răzvrătită,
pe Iluziile Vieții și Morții,
care nu o lasă să-și bea Răsăriturile,
din alte căni,
decât din cele de pustiu,
ale Inimii mele.

## 3) Sângele Clipelor izbăvitoare

Înecat,
printre Lacrimile Transcendentale,
ale Zilelor,
încerc să respir,
aerul tare al Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
atunci când mă sufocă răceala,
care ți-a înghețat Inima Privirii,
care pare a nu mai pulsa,
Sângele Clipelor izbăvitoare,
către,
Întruparea Singurătății,
Iluziilor Vieții și Morții mele,
la tălpile cărora sunt obligat,
să-mi închin,
Sentimentele,
răpite de Non- Sensurile propriei Existențe,
în lipsa ta.

## 4) Pentru a nu fi Singur doar cu propriul Sine

Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
din care s-a desprins Ciobul tăios și răzbunător,
cu nume de Dumnezeu,
a dorit să se identifice,
cu propria noastră Imagine,
ce se afla și atunci ca și acum,
în acel Tot Primordial spart,
pentru a nu fi Singur,
doar cu propriul Sine,
a abuzat de Libertatea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ucid de fiecare dată,
lacrimile Transcendentale ale Cuvintelor,
ca să ne bem însetați porția de Zile,
date de către Destin,
pentru a duce povara Neputinței unei Lumi,
pe umerii Viselor noastre.

## 5) A cărui prezență pe Cerul Cuvântului Facerii

Conștiința,
este un preludiu al Morții,
rătăcit,

printre Imaginile de scrum,
ale Cenușii unei Vieți,
care a pierdut jocul,
cu Focul Sacru al Iubirii,
fiindcă a fost prinsă trișând,
alături de Iluziile Existenței,
de către Predestinarea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
a cărui prezență,
pe Cerul Cuvântului Facerii,
a distrus Non-Sensul Existenței.

## 6) În Ierarhia propriilor noștri Ochi

Atunci când adevăratul nostru Dumnezeu,
devine ridicol,
înseamnă că noi suntem vinovați,
de marile depărtări transcendentale,
ce ne despart,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care nu-l putem ascunde,
în praful stelar al Întrupării,
oricât de mult am decădea,
făcând pace cu Iluziile Vieții și Morții,

pentru a ascede,
în Ierarhia propriilor noștri Ochi,
ai Non-Sensului Existenței

### 7) Care încă mai dăinuie în noi

Eliberați din închisoarea Întrupării,
vom trece iarăși pragul,
Stelei Nemuririi,
care ne așteaptă,
pierdută în Privirea adâncă și iscoditoare,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ale cărui Vise Transcendentale,
ning peste Dorințele noastre,
ce-abia așteaptă să se împlinească,
atunci când vor părăsi Iluziile Vieții și Morții,
care încă mai dăinuie în noi.

### 8) Floare de Cer

Aripi desprinse,
din Libertatea Transcendentală,
pe care zburăm,

încercând să ne atingem cu fruntea Viselor,
o Privire de alta,
până ne pierdem,
în Nesfârșirea Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
devenind o Floare de Cer,
din Răsăriturile căreia,
ni se aprinde Focul Sacru,
al Nemuririi Stelei,
de pe bolta Amintirilor noastre despre Viitor,
în care vrem să rămânem,
pentru totdeauna.

## 9) Fără să ne găsească vreodată

De când respirăm împreună,
aerul rece și greu,
al Iluziilor Vieții și Morții,
am uitat,
Amintirile despre Viitor,
pierdute în Privirile Transcendentale,
ale Luminii Divine,
care rătăcește prin noi înșine,
fără să ne găsească vreodată,
înfrigurați de Non-Sensurile Existenței,
pe care le sorbim,

în cănile de pustiu ale Destinului,
pe care am vrea să le spargem,
de pereții Gândurilor noastre,
dar nu reușim niciodată,
fiindu-ne teamă,
de Singurătatea apăsătoare,
din spatele gratiilor Întrupării,
în care suntem întemnițați.

**10) Pentru prima oară**

De când ne-am întâlnit,
pentru prima oară,
simțeam că suntem însetați,
de roua Zorilor Transcendentali,
ai Privirilor,
în Lacrimile cărora,
încercăm să ne regăsim,
Amintirile uitate din Viitorul,
Totului Primordial,
în care ne petreceam Nemurirea,
care ne hrănea,
cu nectarul Iubirii,
din Lumina Divină a Fericirii,
prin a cărei raze,
vedeam Existența ca fiind,
ceva atât de străin nouă,

încât nu credeam vreodată,
că totul se poate sfârși cu un nou început,
și că vom părăsi Eternitatea,
furați de mrejele,
Iluziilor care ne-au hipnotizat,
Infinitul.

## 11) Tărâmurile Nemuririi incendiate

Limbi de foc,
ard Sufletele Cuvintelor Transcendente,
care ne unesc,
de Tărâmurile Nemuririi,
incendiate,
de lipsa Viselor noastre aprinse,
ale căror aripi,
zburau deasupra Eternității,
care ne așteaptă,
încă de dincolo de a fi vreodată Iluzia,
care ne-a lăsat să credem,
că întrupați,
vom reuși să clădim mai mult,
decât castelele de nisip ale Efemerității,
duse și ele de primele valuri,
ce spală Uitarea de noi înșine,
învățând de la Iluziile Vieții și Morții,
ce înseamnă Suferința.

## 12) Și-au pierdut respirația Transcendentală a Viselor

Maluri de Crize,
ne despart de noi înșine,
fără a ne lăsa să le atingem,
rugurile aprinse,
de lipsa Amintirilor din Viitor,
care vor să ne rupă,
lanțurile Zilelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne leagă,
de Țărâna Întrupării,
pe care o hrănim,
cu Suferința noastră,
prin paturile Cuvintelor,
obscene și triste,
căre și-au pierdut,
respirația Transcendentală a Viselor.

## 13) Să putem urca

Zori de Lumină Divină,
care ne înveșmântați,
cu mantalele Inimilor de Cer,

vă rog,
trimiteți-ne o rază și nouă,
celor căzuți,
în Țărâna Întrupării,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe treptele căreia,
să putem urca,
până dincolo,
de Orizonturile însângerate ale Genelor,
strămoșilor Suferințelor noastre,
care și acum ne clădesc gratii,
pe țărmurile Viselor Transcendentale,
ca să nu ne putem elibera,
de noi înșine,
care am ajuns un fals,
a Imaginii care eram,
în Totul Primordial,
al Nemuririi.

## 14) Încât nici un Zâmbet

Atât de departe,
în noi înșine,
am ajuns să ne clădim Fericirea,
încât nici un Zâmbet,
oricât ar fi el de nevinovat,
odată răsărit,

din Pașii rupți de Durere,
ai Păcatelor Originare,
nu va reuși să o prindă,
niciodată,
de mâna transcendentală,
a Ochilor de Cer,
în care i se reflectă Lumina Divină,
venită de dincolo,
de orice Iluzie.

## 15) Ultima fărâmă de Demnitate

Oricât aș alerga spre tine,
Vis Transcendental,
al regăsirii Privirii pierdute,
a Eternității,
știu că nu voi reuși,
să te cuprind,
în brațele Amintirilor mele despre Viitor,
fiind oprit de fiecare dată,
de Iluziile Vieții și Morții,
al căror Sânge de Zile,
răsărite pentru a apune,
mi-a spălat cu Uitarea Întrupării,
Eternitățile Clipelor,
irosite pe nedrept,
de Timpul atât de îndatorat Suferinței,

încât și-a pierdut,
și ultima fărâmă de Demnitate,
atunci când a îngenuncheat,
înaintea Morții.

## 16) Ploile de Lut ars ale Întrupării

Norii de plumb ai Regretelor,
își varsă,
Ploile de Lut ars ale Întrupării,
ce-au devenit corpurile noastre,
peste Amintirile din Viitorul,
Viselor Transcendentale,
ale Eternității,
din care n-am reușit să ne luăm cu noi,
nici măcare o frântură de Clipă,
pe care să o ținem în vaza Privirilor,
udând-o cu Lacrimile uscate ale Cuvintelor,
ce oricum,
nu ar mai fi avut nimic de spus,
atunci când ne întâlneam ca doi străini,
pe țărmurile Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne ofeream unul altuia,
câte o Floare de Cer,
fără să știm că și aceasta,
aparținea Morții.

## 17) Podul care să mă treacă

Risipit,
pe căile transcendentale,
ale Zorilor Singurătății,
de mine însămi,
încerc să caut,
Podul,
care să mă treacă,
dincolo de râurile învolburate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
și l-am căutat,
în Privirile pustii,
din deșerturile fără margini ale Cuvintelor,
sau în munții de Vise deșarte,
care umbreau până și Speranțele,
cu măreția Suferinței lor,
unde n-am fost?,
găsindu-l în cele din urmă,
în brațele unei Zile,
la căpătâiul căreia se afla,
Moartea.

## 18) Să le împărtășim Moartea

Umbrele de Umbre,
deasupra Eternităților,
de Clipe plouate,
de norii apocaliptici,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care rup talazurile transcendentale,
ale Gândurilor,
pentru a ne determina,
să le împărtășim Moartea,
până la ultima suflare,
pe care o vom simți,
de la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

## 19) Flăcările Drogurilor Comunicării

Prăpăstii înșelătoare de Priviri,
zac ascunse,
în Pașii dezorientați ai Destinelor,
încercând să le atragă,
în smârcurile împletite,
din Flăcările Drogurilor Comunicării,

ce ard pe expresiile fețelor noastre,
și ne aprind Non-Sensul Existenței,
luminându-l,
cu Moartea cea izbăvitoare,
de Falsul care am devenit,
noi înșine,
prin Întruparea dăruită,
de Iluziile Vieții și Morții.

## 20) Sângele Transcendental al Cerului

Atunci când m-ai întrebat,
de ce ne curge,
Sângele Transcendental al Cerului,
din Visele eliberării de noi înșine,
pe tâmplele Orizontului Speranțelor,
ți-am răspuns,
că Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce se ascunde în Universul paralel,
al Respirației noastre,
și-a tăiat venele Răbdării,
văzând că Zilele Iluziilor Vieții și Morții,
se sfârșesc tot mai greu,
prin Cimitirele noastre de Cuvinte.

## 21) Însemnând

Încătușată,
într-o realitate Paralelă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Iubirea,
a realizat că suntem un fals,
al Imaginii,
reflectată din Totul Primordial,
prin Ciobul desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii,
într-o Lume,
a Întrupării Suferințelor,
care hrănesc Orgoliile,
unui Dumnezeu,
al Nimănui,
ce pretinde că am fi creați,
după chipul și asemănarea lui,
însemnând,
că toate neajunsurile și greșelile Creației,
se regăsesc și în El.

## 22) Printre ridurile adânci ale unui Timp

Aripi de Cer,
irosite pe un pumn de pene,

ale Promisiunilor,
din celula unei Întrupări,
care ies prin plapuma,
Iluziilor Vieții și Morții,
lăsându-ne pradă frigului,
de pe buzele crăpate de ger,
ale Cuvintelor,
pe care ni le înfășurăm,
în jurul gâtului unei Spernațe,
crezând că astfel,
ne vom mai încălzi puțin,
Privirea pierdută și abătută,
pe Răscrucea unor Zâmbete răstignite,
printre ridurile adânci ale unui Timp,
al Singurătății.

## 23) În lacul de sudoare al Singurătății

Ne-am ascuns,
încolțiți de ghearele Coșmarurilor,
în care ne urmăreau,
propriile Speranțe,
pătate cu Țărâna Sângelui scurs,
din Cuvintele fără Înțelesuri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce vroiau să ne înece,
în lacul de sudoare al Singurătății,

care ni se unduia dezamăgitor,
la tălpile Destinului,
care nu putea înțelege,
de ce vrem totuși,
să ne mai scăldăm,
în apele fierbinți,
ale Lacrimilor?,
atât de izbăvitoare,
față de noi înșine.

## 24) Ne-am aflat în sfârșit Liniștea

Atunci când ne-am făurit o Credință,
din Nesfârșirea Privirilor,
simțeam că putem evada împreună,
din strânsoarea Întrupării,
Iluziilor Vieții și Morții,
și nu m-ai crezut,
chiar dacă ți-am ridicat,
catedrale întregi din Flori de Cer,
ale Simțămintelor mele,
pe care să ți le așez,
la icoana Zâmbetului Ființei tale,
la care se roagă și azi,
Îngerii Cuvintelor,
zburând liberi,
peste fruntea Nemuririi,

Luminii Divine,
în Steaua căreia,
ne-am aflat în sfârșit,
Liniștea.

## 25) Lacrimi de Muguri ai Iubirii

E-atâta zbucium,
în Inimile de Cer,
ale Rătăcirilor către noi înșine,
încât până și Depărtările,
au început să cadă,
ningând,
peste Zilele încătușate,
ale Conștiințelor,
ce-ar fi dorit să zboare,
peste zăpada înghețată a Cuvintelor,
din care să ne construim,
cetăți de Dorințe,
care să se transforme,
odată cu Primăvara Zâmbetelor,
în Lacrimi de Muguri ai Iubirii,
care să ni se prelingă,
pe fruntea Destinului.

## 26) Nod

Drumurile de lut ale Încarnărilor,
își caută roata olarului,
care să le transforme,
în noi căni de pustiu,
din care să bem pelinul,
Iluziilor Vieții și Morții,
până la capătul înnodat,
dintre mine și tine,
Nod,
pe care nici un alt Vis,
îmbălsămat în Cimitirele noastre de Cuvinte,
nu-l va putea desface,
în afară de cel al Iubirii,
despre care n-am aflat niciodată,
cu adevărat nimic,
fiindcă unicul său Înțeles,
se află doar în Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
la care n-am reușit să ajungem.

## 27) Bulevardul Păcii de Sine

Risipite printre semințele,
Non-Sensului Existenței,

aripile Ghearelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
caută noi Întrupări,
pentru Cuvintele neînțelese,
ale căror fragmente,
s-au împrăștiat,
din Marea Iluzie,
a Spargerii Totului Primordial,
în Inimile de Cer,
ale Privirilor istovite,
din Sentimentele împletite,
în jurul Dorințelor unei Lumi,
atât de aglomerate de Suferințe,
încât n-a mai rămas nici un loc,
pe trecerile de pietoni,
către Bulevardul Păcii de Sine.

## 28) Prin catedralele Non-Sensului Existențial

Când am încercat,
cu mâna Destinului,
apa unduitoare a lacului de venin,
al Iluziilor Vieții și Morții,
și am descoperit,
cât era de rece și insuportabilă,
era prea târziu,
fiindcă ne înecasem deja,

în adâncurile Suferințelor,
din maternitățile cărora,
se aud mereu,
scâncetele Speranțelor,
strigate surd,
către Evadarea,
din Cotidianul carceral al Speranțelor,
insalubre și pline de mucegai,
care se roagă la Icoanele false ale unor Iubiri,
prin catedralele Non-Sensului Existențial,
pline de Orgolii și Patimi ale Ierarhiilor,
ce le promit izbăvirea.

## 29) Împotriva propriilor Întrupări

Existența este un joc al Limitelor,
ce nu au limite la rândul lor,
într-un vulcan al Competiției,
a cărui lavă,
a Compromisurilor,
aprinde Orizonturile descompuse,
ale Gândurilor,
într-o flacără a Răzbunării,
ce ne transformă în cenușă,
întregul Trup al neputinței,
unor Revolte,
cu noi înșine,

împotriva propriilor Întrupări,
ale Viselor răzvrătite să devină,
Amintirile Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor să le înlocuiască definitiv,
pe cele ale Viitorului,
lăsându-l gol și deprimat,
înaintea Ochilor de Cer,
ai Lacrimilor Transcendentale,
ale Cuvintelor noastre.

## 30) Cea mai importantă monedă de schimb

Libertatea,
este cea mai importantă monedă,
transcendentală de schimb,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe maidanul Non-Sensului Existenței,
unde se strigă obscenități Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă aceasta,
a fost înlocuită cu un fals,
agățat de pereții străzilor pustii,
ale Cuvintelor noastre,
rostite șoptit,
prin Catedralele Sufletelor,
la icoanele cărora,

să se închine,
numai Deșertăciunile.

## 31) Îmbrăcămintea noastră de Zile

Clepsidre lipsite,
de nisipul Înțelesurilor,
unui Spațiu al Nimănui,
își arată Goliciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
care li se preling,
odată cu Lacrimile Transcendentale,
ale Clipelor,
peste nurii Deșertăciunilor,
care le numără de fiecare dată,
Ridurile costelive și dezinteresate,
de pe frunțile pline de sudoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care li se sparg de pereții Timpului,
în cioburile tăioase ale Destinului,
pentru a-i măsura acestuia,
îmbrăcămintea noastră de Zile,
pe care ne-o comandase,
până la Moarte,
la prețul cât mai piperat,
al Suferințelor.

## 32) Prin Amintirile Viitorului

Matematica Iluziilor Vieții și Morții,
are alte reguli,
față de cea trecută,
prin Amintirile Viitorului nostru,
ce provin din Totul Primordial,
a cărui Imagine,
pare descompusă de Marea Iluzie a Spargerii,
pentru ca Lumea iluzorie a Deșertăciunii,
să poată ființa,
alături de Non-Sensul Existenței sale,
al cărui Sine,
este o Umbră,
la care se răcorește,
de razele fierbinți și transcendentale,
ale Luminii Divine,
Întruparea noastră în Țărâna Amnezică,
care ne anesteziază Conștiința,
ce ar putea intra în legătură,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce ar da în vileag,
Absurdul Ierarhiei,
a tot ceea ce știm,
despre Dumnezeu.

## 33) La fel precum erai

Întotdeauna,
n-am reușit să devin mai mult,
decât Imaginea furată din Totul Primordial,
al Ochilor tăi,
din Cerul,
pe care ți l-a dăruit Infinitul,
pentru a putea zbura prin el,
alături de Lumina Divină,
a Privirii,
în care mi-am pierdut,
Amintirile din Viitorul,
în care știam că te voi reîntâlni,
la fel precum erai,
când ne aflam în Steaua Nemuririi,
de unde priveam Universul,
ca fiind o corabie a Adevărului Absolut,
pe care hoinăream alături de Iubire.

## 34) Malefic și Benefic

Ne-am născut,
din Lacrima Tanscendentală a Nemuririi,
în brațele Totului Primordial,

care ştia că ne va pierde,
pentru a ne regăsi,
în Amintirile Viitorului,
mai puternici decât oricând,
față de noi înșine,
știind că Durerea,
ne va ajuta să înțelegem Fericirea,
că Răul Întrupării este la fel de Necesar,
precum Binele,
că doar Suferind,
vom reuși să Înțelegem Sensurile Existenței,
că Răul în Sine,
nu este Malefic,
precum Binele în Sine,
nu este Benefic,
fiecare dintre ele,
pot face atât Bine cât și Rău.

## 35) Atunci când vrem să ne strigăm Surzenia

De ce sunt irosite,
Eternitățile Clipelor?,
și puse să ne tortureze,
până când simțim,
țărâna putredă a Întrupării,
cum ni se transformă în Conștiință?,
iar atunci când vrem să ne strigăm Surzenia,

vedem cum țâșnește Durerea,
din Sângele Cuvintelor,
pe care încercăm să le bandajăm,
cu false Iubiri,
pe care le împletim,
de fiecare dată la gâtul,
Non-Sensului Existenței,
care ne-a rămas,
utimul felinar care ne luminează,
calea atât de sinuoasă,
spre Moarte.

## 36) Azilurile Disperării unei Societăți de Consum

Într-o Lume a ambalajelor,
Cuvintele sunt produse publicitare,
ce vor să vândă la supraperț,
carnea Clipelor istovite și irosite,
de atâta muncă,
pentru îngrijirea Destinelor,
paralizate și neputincioase,
în fața Iluziilor Vieții și Morții,
care le țin în azilurile Disperării,
unei Societăți de Consum,
Absurd și Angoase,
sub cerul plumbuit de obuzele,
Furtunilor Transcendentale,

ale Conștiinței,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru care Reclama,
a devenit esența comerțului,
cu propriul nostru Sine.

## 37) Adevărate catedrale de Orgolii

Conștiința este un tărâm al Binelui și Răului,
fără de care nu poate exista,
alături de Cunoaștere,
dar Maleficul este o opțiune de ales,
la fel ca și Beneficul,
și nicidecum o Necesitate,
printre pădurile de Cuvinte,
pe care le tăiem cu atâta patos,
pentru a prelucra din ele,
mobila unor Banalități,
sau scândurile pentru sicriele Promisiunilor,
unei Societăți a Compromisurilor,
din ce în ce mai bolnavă și disperată,
după Puterea financiară a Deșertăciunii Banului,
care-și construiește adevărate catedrale de Orgolii.

## 38) Cel mai de preț Bine

Opțiunile Maleficului,
se împletesc de fiecare dată cu Iubirea,
fiindcă este cel mai de preț Bine,
primit în dar din partea,
Totului Primordial,
și unicul care ne-a rămas nealterat,
de Iluziile Vieții și Morții,
precum opțiunile Beneficului,
le vei găsi sudate de Fericirea,
care nu poate fi sădită,
fără a fi udată de Rău,
prin Lacrimile Transcendentale ale Suferinței.

## 39) Ochii săi de Cer ai Viselor noastre

Nici una dintre fețele Zidului Non-Sensului Existenței,
nu poate fi considerată,
că ar aparține Maleficului sau Beneficului,
ci doar Binelui și Răului,
care înseamnă cu totul altceva,
fiindcă acestea,
devin malefice sau benefice,
abia după ce vom escalada,

aceste Ziduri,
ce vor deveni ale propriului nostru Sine,
unde ne vom întâlni,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care după ce-l vom privi,
în Ochii săi de Cer ai Viselor noastre,
vom descoperi dacă acestea se împlinesc sau nu.

## 40) Departe de orice Compromis

Pierduți adesori pe înălțimile Fericirii,
ale cărei aripi ne duc,
atât de departe de propriul Sine,
încât uităm că de fapt,
Distanțele ni se măsoară doar în el,
și atunci,
cădem în Disperarea Întrupării,
Iluziilor Vieții și Morții,
de care ne lovim,
frângându-ne oasele Viselor,
pe care le înecăm în Deșertăciune,
fiindcă nu le-am învățat niciodată să înoate,
crezându-ne departe de orice Compromis.

## 41) O modă râvnită

Răbdători,
ne așteptăm propriul Sine,
la întâlnirea cu Moartea,
o Viață întreagă,
de Zbucium și Disperare,
primite în dar,
de la Iluziile Existenței,
care nu au reușit să ne învețe niciodată,
de ce Inefabilul a devenit Destin,
iar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
trebuie să se ascundă mereu,
de acesta,
într-o Lume unde Fericirea plânge,
cu Lacrimile Suferinței,
iar Durerea a devenit,
o modă râvnită,
de Clipele istovite ale Timpului.

## 42) Mâna criminală a Destinului

Vroiam să-ți spun,
că mi s-au otrăvit Florile Clipelor,

pe care vroiam să ți le dăruiesc,
de mâna criminală a Destinului,
ce a vărsat Apa Uitării,
din cănile de pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a împiedica Zilele să vină,
la nunta Fericirii noastre,
cu Adevărul Absolut al Iubirii,
unde Dorințele ne-ar fi împletit,
coronițe de Vise,
pe care să le purtăm,
de fiecare dată când ne întâlnim,
cu propriul nostru Sine,
care vroia să ne ofere și el,
un buchet de Speranțe,
ce zace ofilit,
într-un colț al Uitării.

## 43) Adevărata lor față

În spatele storurilor unor Dorințe,
se ascund Ochii îngroziți,
ai Orizonturilor însângerate,
ale Așteptărilor,
lungi și grele,
ale căror Simțăminte de plumb,
au devenit din ce în ce mai căutate,

de negustorii de Moarte,
pentru a fi folosit,
la armele grele ale Pașilor Iluziilor,
ce calcă totul,
în picioarele Non-Sensurilor Existenței,
ucigând pe loc,
Străinul Subconștient,
-considerat de Iluziile Vieții și Morții,
a fi Inconștient-,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
dacă ar încerca să iasă,
din adâncurile Genelor Sângelui,
Strămoșilor noștri de Suferințe,
și să le arate Deșertăciunilor acestei Lumi,
adevărata lor față hidoasă și plină de disperare,
care se reflectă,
în Oglinda Marii Contemplări Universale.

## 44) Ne-au fost Îngerii Păzitori

Rădăcini amare de Vise,
zac răsfirate pe Calea către Moarte,
pe care o urmăm tăcuți,
fără să auzim strigătele surde ale Disperării,
care ar vrea să ne abată,
de la propriile Amintiri din Viitor,

ce ne-au fost Îngerii Păzitori,
de fiecare dată,
când Iluziile Vieții și Morții,
ne-ar fi spus că nu poate exista,
Iubire,
iar noi i-am simțit Urmele,
în care ne ascundeam uneori,
de arșița Absurdului,
într-o Lume a Predestinării,
Suferinței.

## 45) Cerul Nemuririi

E atât de multă Pace,
printre ramurile Viselor Transcendentale,
ale Nesfârșirii,
care ne deschide porțile,
Amintirilor din Viitorul,
aflat în propriul Sine,
pe aripile căruia zburăm,
spre o destinație necunoscută,
Non-Sensului Existenței,
din care Iluziile Vieții și Morții,
ne-au zămislit trup de Suferințe și Disperări,
amăgindu-ne că doar așa,
vom putea urca la Cerul Morții,
pe care Infernul din Iluzii,

îl considera a fi Paradis,
și nicidecum la Cerul Nemuririi,
unde ne așteaptă dintotdeauna,
propria noastră Stea,
care strălucește în Lumina Divină,
a Iubirii.

## 46) Imaginea falsă a Gândurilor

Fericirea nu a devenit o religie,
deși toate acestea o promit,
căutând-o,
printre crimele și atrocitățile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne lasă să credem,
că Necesitatea Jertfei,
este mai presus,
decât cea a Împlinirii de Sine,
prin Iubirea,
pentru care trebuie să te jertfești,
și nicidecum să o dobândești,
prin mersul ca atare al Lumii,
Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Imaginea falsă a Gândurilor noastre,
copiate difuz din Totul Primordial,
unde erau cu totul diferite.

## 47) Împotmolindu-ne în propriile Aspirații Transcendentale

Ne-a nins cu atâta Libertate,
încât troienile grele și reci,
ale Deșertăciunilor,
ne acoperă Calea spre noi înșine,
împotmolindu-ne,
în propriile Aspirații Transcendentale,
atât de înfrigurate,
ce nu mai știu încotro să alerge,
pe trupurile reci și inerte,
ale Orgoliilor și Compromisurilor,
Non-Sensurilor Existenței,
din care și-au țesut acoperământ,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a nu îngheța de atâta frig,
pe buzele crăpate ale Cuvintelor,
ce nu mai pot articula nimic inteligibil,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

## 48) O cu totul altă Ființă

Meditația este așternutul,
ce ar trebui folosit numai de Iubire,
ca să putem comunica,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
aflat în Universul Transcendental,
al propriei noastre Conștiințe,
care ne este invizibil,
atâta Timp,
cât nu ne purificăm îndeajuns,
de murdăriile Iluziilor Vieții și ale Morții,
ce au încercat să copieze greșit,
Gândurile noastre din Totul Primordial,
unde eram și vom fi,
în Amintirile propriului Viitor,
o cu totul altă Ființă.

## 49) Ca să corecteze eroarea dată

Spațiul este trupul,
pe care se îmbracă haina Timpului,
împletită de Iluziile Vieții și Morții,
în Suferințele necesare,

Non-Sensurilor Existenței,
ca să corecteze eroarea dată,
de reflectarea greșită,
a Trăirii,
Ființelor noastre,
din Totul Primordial,
în construcția acestei Lumi,
a Răstignirilor fiecărei Clipe,
ce avea curajul,
să-și reflecte Eternitatea,
în acest colț de Absurd existențial.

**50) De am ști unde se află**

De ce trebuie să ajungem,
la Paradisul,
Iluzilor Vieții și Morții,
doar dacă ne răstignim,
pe altarul Jertfei față de noi înșine?,
ucigând Ființa Libertății,
care încă se mai află în noi,
cu armele Păcatelor Originare,
care ar omorî pe loc,
de am ști unde se află,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,

fiind unica fărâmă de Realitate,
ce ne-a mai rămas din Totul Primordial,
care ne poate uni,
cu Transcendentalul Ființei noastre,
de dincolo de această Lume.

**51) Inima Transcendentală**

Dansează-mă Nemurire,
până la spargerea Cerurilor Ființei,
întrupată de Iluziile Vieții și Morții,
în Răstignire,
pentru a-mi scoate,
piroanele însângerate ale Viselor deșarte,
din Inima Transcendentală,
a Amintirilor mele din Viitor,
care să pulseze din nou,
Sângele Eternității Iubirii,
Adevărului Absolut,
de dincolo de orice Lume,
a Non-Sensurilor Existenței.

## 52) Orice Aspirație de înălțare

Scuturi de Zâmbete înghețate,
păzesc Armonia Non-Sensurilor Existențiale,
ale unei Lumi a Păcatelor Originare,
înfipte adânc în Genele Strămoșilor,
din Sângele alterat al Iluzilor Vieții și Morții,
care ne-au dat îndeajuns de multă Disperare,
încât să ucidă de fiecare dată,
orice Aspirație de înălțare,
către Ființa ce eram și vom fi,
în Totul Primordial,
din Amintirile noastre din Viitor,
pe care o vom întâlni cu siguranță,
atunci când,
trupurile însângerate ale Cuvintelor,
ce nu mai aveau nimic să ne spună,
vor fi părăsite,
pe tărâmurile reci și confuze,
ale Uitării.

## 53) A ceea ce eram

Ne înălțăm,
ca să avem de unde cădea,

în hăul adânc,
al Conștiinței însângerate,
a Iluzilor Vieții și Morții,
în care ne înfigem,
rădăcinile amare,
ale Păcatelor Originare,
din trupurile cărora,
ne facem pavăză,
împotriva Amintirilor din Viitor,
care ar fi trebuit să ne salveze,
mai înainte de toate,
de noi înșine,
cei care suntem o Imagine difuză și falsă,
a ceea ce eram în Totul Primordial.

## 54) Se scurge prin venele Morții noastre

Amăgiți cu petalele Frumuseților deșarte,
ale unor Cuvinte,
ajungem să culegem,
florile otrăvite ale Înțelesurilor,
pentru a le dărui Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care-l depărtăm astfel,
din Amintirile Viitorului,
Totului Primordial,

pe care-l vedem reprezentat,
ca un Păcat Originar,
ce trebuie înlăturat,
din sângele Non-Sensurilor Existenței,
care se scurge prin venele Morții noastre.

## 55) Întregul Univers al Iubirii

Zăpada Gândurilor tale,
a început să se aștearnă pufoasă,
pe fereastra Sentimentelor,
pe care am început să ne lăsăm,
Urmele Privirilor Eternității,
în care ne pierdeam,
Clipa,
care ne hipnotiza,
cu surâsul ei,
de dincolo de Lume,
unde eram două raze de Lumină Divină,
care luminam cu Sufletele noastre,
întregul Univers al Iubirii.

## 56) Al cărui frig ne-a încremenit

De atâta toamnă,
în Sângele rece al Cuvintelor,
ramurile Privirilor desfrunzite de Sentimente,
s-au transformat în rădăcini imense,
ce izvorăsc din Ochii închiși,
ce nu mai vor să știe de nimic,
ai Cerului plumburiu,
care ne apasă Ființa,
într-atât încât,
până și greierii Viselor au tăcut,
sub streașinile Destinului,
al cărui frig ne-a încremenit,
Eternitatea Clipei,
în Moarte.

## 57) O numesc Enigma

Navigând prin cotloanele Cunoașterii,
unei Lumi,
a Compromisurilor și Orgoliilor,
caut Conștiința,
din care să-mi umplu cănile de pustiu,
ale Non-Sensurilor Existenței,

cu Apa Uscată a Cuvintelor,
însetate de Iubirea contrafăcută,
a Deșertăciunii,
tăcute și încremenite,
în pustiul propriilor Gânduri,
despre Sinuciderea,
unei Întrupări,
ce ne lăsa să comunicăm,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
și care a fost devorată de propriile,
Păcate Originare,
și acum Iluziile Vieții și Morții,
o numesc,
Enigma.

## 58) Atunci când faci autopsia unui cadavru

Cineva mi-a spus,
de ce zugrăvesc în cenușiu,
Lumea Iluziilor Vieții și Morții,
când ea este plină de frumusețe și culoare?,
fiindcă,
atunci când faci autopsia unui cadavru,
contează prea puțin trăsăturile feței,
care oricum vor dispărea,
față de cele ale organelor interne,

lezate ireversibil de Moartea,
care dovedește pe deplin,
Non-Sensul Existenței.

## 59) În Jurnalele Destinelor

Indiferent care este prenumele Clipelor,
numele le rămâne pus de această Lume,
și rămâne la fel pentru toate:
Deșertăciune,
iar orice Gând,
oricât ar fi de inovator,
nu poate să le treacă,
niciodată,
altă identitate,
în Jurnalele Destinelor,
care sunt găzduite de Clipe,
în pensiunile Suferinței,
unde se servesc,
cele mai alese bucate,
ale Păcatelor Originare,
pe care suntem forțați să le înghițim,
întreaga noastră existență.

## 60) În plumbul însingurării de noi înșine

Am fost turnați,
în plumbul însingurării de noi înșine,
pentru a fi folosiți,
ca și arme,
împotriva propriei noastre Ființe,
din Totul Primordial,
care nu a fost denaturată,
cum suntem noi azi,
cei descinși,
prin reflectarea Imaginii ce o aveam atunci,
în Ciobul provenit din Marea Iluzie a Spargerii,
pe care-l considerăm a fi Dumnezeul,
după chipul și asemănarea căruia am fi fost zidiți,
rezultând,
Conștiințele, Cunoașterea,
și Sentimentele noastre falsificate,
ce se supun Iluziilor Vieții și Morții.

## 61) Arzând cu lava lor fiecare Clipă a Uitării

Risipiți prin Zidurile cenușii,
care ne despart Zilele,
de propriul Timp,

Norii Cuvintelor,
încep ploia de Reproșuri,
pierdute printre Sprâncenele,
întunecate ale Întrebărilor,
care nu știu încotro să o mai apuce,
pe o noapte sentimentală,
atât de mohorâtă,
precum este cea de acum,
când ne-au erupt vulcanii Sentimentelor,
arzând cu lava lor,
fiecare Clipă a Uitării,
care se mai zbătea neputincioasă,
în noi.

## 62) La masa Întâlnirii noastre cu Predestinarea

Adânciți în Contemplarea,
de dincolo de Lume,
Ochii de Cer ai Privirilor,
ne căutau la adresele Destinelor,
Iubirea,
unicul adevăr,
ce nu a reușit să fie șters,
de Falsul acestei Lumi,
care ne-a întrupat,
Durerea pierderii,
Amintirilor din Viitor,

în cele mai rafinate feluri de bucate,
pe care le servim azi,
la masa Întâlnirii noastre,
cu Predestinarea.

## 63) Același joc al Iubirii

Contagiați de râsul isteric,
al Iluziilor Vieții,
ce sunt arse în cele din urmă,
de Focul Sacru,
al Marii Contemplări Universale,
oricât de multă Apă Uscată,
a Durerii noastre,
ar turna peste el,
ca să-l stingă,
izvorâtă din Iubirea,
pe care n-a reușit,
să ne-o suprime,
niciodată Moartea,
care ne amenința că ne va despărți,
pentru totdeauna,
de cărțile de joc ale Destinului,
unde deși pierdeam de fiecare dată,
jucam împreună,
același joc al Iubirii.

## 64) Numai împreună

Zidiți în același Reproș,
făcut de Păcatele Originare,
ca să nu ne reîntâlnim niciodată,
Ființa de dincolo de Lume,
ce ne așteaptă și acum,
în Totul Primordial,
ne privim adânc,
în Ochii Oceanului de Lacrimi al Simțirii,
ce ne aștepta de atât de mult Timp,
să navigăm pe apele lui,
pe care ne cântă,
strunele Universului,
muzica vibrațiilor înalte ale Iubirii,
care face să tresară pentru prima oară,
Străinul nostru Subconștient,
pierdut în tăcerea lui abisală,
pentru a ne spune,
că Amintirile noastre din Viitor,
sunt numai împreună.

## 65) Tâmplele Clipelor

Oricât de mult,

le-aș spune Iluziilor Vieții și Morții,
să ne lase să vizionăm împreună,
filmul propriilor Destine,
ne vor refuza,
fiindcă sunt conștiente,
că și în Totul Primordial,
Ființele Viselor noastre,
erau alături,
în razele Luminii Divine,
ale cărei Cuvinte Nemuritoare,
ni le rosteam,
fără teama că ne vor fi luate,
de Moarte,
într-una din Zilele,
pierdute de Timp,
atunci când își ținea tâmplele Clipelor,
în palmele Lacrimilor,
fără să-l mai intereseze nimic.

## 66) Pierdut pe tărâmurile Eterne

Canioane de Vise,
ne împletesc Drumurile,
spre Oasele Cuvintelor,
albite de Moartea din noi,
care nu va putea muri niciodată,
dacă nu ne vom reîntâlni,

Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care să ne arate Calea,
spre Amintirile propriului Viitor,
pierdut pe tărâmurile Eterne,
ale Totului Primordial,
unde a rămas acea parte,
adevărată din noi,
și acum.

## 67) Libertatea este un compromis al Singurătății

Libertatea este un compromis al Singurătății,
din care ne gătim cel mai adesea,
Viața,
în bucătăria Non-Sensurilor Existenței,
unde Iluziile Vieții și Morții,
ne scriu meniurile Zilelor,
în care ne vom servi,
din Cuvintele fripte,
în sângele Suferinței Strămoșilor,
fără să ne dăm seama,
că ne săturăm,
atât de tare de noi înșine,
încât ajungem să devenim cu totul alte persoane,
care-și vor schimba felurile de bucate,

după alte rețete,
ajungând să nu mai acceptăm nimic,
decât Moartea.

## 68) O Icoană și un Crez

Oricâte Zile mi-aș jertfi pe rugul,
Privirii Iluziilor Existenței,
ele tot îmi vor arde,
cu dogoarea Destinului,
Libertatea de a fi eu însumi,
pe drumurile înnămolite ale Neșansei,
unde ni se împotmolesc Pașii Viselor,
întrupați în tot ce este străin,
de Sinele lor,
și nu seamănă câtuși de puțin,
cu Imaginile Amintirilor din Viitorul,
Totului Primordial,
unde te-am întâlnit,
Lumină Divină a Iubirii,
făcându-mi din razele tale,
o Icoană și un Crez,
la care să-mi închin Gândurile,
așteptându-te mereu.

## 69) Atât de necesare existenței

N-am crezut niciodată,
în umbrele întunecoase ale Cuvintelor,
care ne urzică cu răcoarea lor,
Zilele descompuse,
în Privirile neînțelese ale Destinului,
care a vrut să devenim,
Enigmele propriilor noastre Vise,
ale Non-Sensurilor Existenței,
din care să ne hrănim,
Orgoliile neînțelese,
ale Morții,
care ne clădesc în interiorul Sufletelor,
cavouri de Gânduri,
ale căror lespezi de Speranțe,
se surpă aproape de fiecare dată,
în Sângele alterat al Păcatelor Originare,
lăsate moștenire,
de Suferințele îndurate de Strămoșii noștri,
atât de necesare existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

## 70) Care ne-ar fi unit

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
au început să vândă,
pe tarabele Sufletelor noastre,
Cercei de Vise Transcendentale,
la urechile surde ale Morții,
care a făcut un Compromis cu Viața,
ce nu vroia sub nici un chip,
să audă de căsătoria,
dintre Eternitatea Clipei,
Iubirii noastre,
și Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-ar fi unit,
pentru totdeauna,
Amintirile din Viitor.

### 71) Ora Exactă a Iubirii

E atâta Lumină Divină,
în surâsul Transcendental,
al Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Privirea ta,
încât,
simt cum razele Nemuririi,
aprind Steaua Eternității,

care ne aştepta adormită,
într-un colț de Inimă a Universului,
care a bătut dintodeauna,
numai pentru noi,
Ora Exactă a Iubirii,
grăbită sau întârziată,
de ceasurile Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am împotmolit,
undeva-cândva,
pe un tărâm al Încarnărilor,
în trupurile reci ale unor Clipe,
lipsite de suflare.

## 72) A rămas zadarnică

Ne-am rupt,
din Calendarul Viselor Transcendentale,
ale Destinului,
Ziua,
în care ne-am recunoscut,
fără voia noastră,
Amintirile Viitorului,
din cauza cărora,
am fost despărțiți,
atât de departe de noi înșine,
încât orice încercare,
a Străinului Subconștient,

al Adevărului Absolut,
de a ne arăta Calea,
spre Nemurirea Iubirii,
a rămas zadarnică.

**73) Ce anume căutam acolo?**

Atât de mult ne-a căutat,
Regăsirea de noi înșine,
încât atunci când ne-a aflat,
tolăniți în pragul unor Clipe depravate,
care au privit-o obscen,
s-a făcut că nu ne cunoaște,
și a mers către Nicăieri,
trecând de ușa deschisă,
a Destinului,
care ne-a înstrăinat,
de Totul Primordial,
iar aceeași Regăsire descumpănită,
întrebându-se obsesiv,
ce anume căutam acolo?,
la care au răspuns,
Tăcând,
Privirile reci și pătrunzătoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce țeseau în continuare,
textura cenușie a Deșertăciunii.

## 74) În carele Pustiului Spiritual

Dezlipiți de fruntea Conștiinței,
Pașii Zilelor,
ne poartă,
pe drumurile împotmolite,
ale Orgoliilor,
de a da valoare,
Nimicului,
Non-Sensurilor Existenței,
prin târgurile descompuse ale Durerii,
care hrănește cu sudoarea ei,
Iluziile Vieții și Morții noastre,
care cosmetizează Lumea Absurdului,
pe străzile căruia,
ne târâm,
în carele Pustiului Spiritual,
Anii istoviți și triști,
ai Singurătății.

## 75) Alături de Ură

Fericirea,
este un merit al Libertății,
care și-a făcut casă,

alături de Ură,
care își poate dezlega în voie,
glasul pustiit de Vanități,
al Fărădelegilor,
Non-Sensurilor Existenței,
din care Frunțile Zilelor,
lipsite de Conștiință,
își împletesc Calendarele Absurdului,
pe care sunt însemnate,
cu Genele alterate,
ale Sângelui Strămoșilor noștri,
toate datele mai importante,
ale Suferințelor.

## 76) Pereții reci și duri ai Indiferenței Destinului

Dorul a devnit,
o capodoperă a Suferinței,
care se pierde,
în Sângele Orizonturilor Singurătății,
din care Visele Transcendentale,
ale Aspirațiilor,
croiesc veșminte potrivite,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
invitându-l la Balul Mascat,

al Non-Sensurilor Existenței,
costumat,
în propriile noastre Priviri,
care se lovesc neîncetat,
de pereții reci și duri,
ai Indiferenței Destinului.

## 77) Printre Gratiile Cimitirelor de Cuvinte

Conștiința,
este ultima redută a Morții,
pe care Nemurirea,
ar trebui să o cucerească,
din brațele Non-Sensurilor Existenței,
la umbra căreia,
Iluziile Vieții,
Durerii, Amintirii și Mântuirii,
fac jocurile murdare,
ale Destinelor criminale,
ale căror Scop,
este să ne țină încarcerate,
Visele Transcendentale,
ale Amintirilor din Viitor,
printre Gratiile Cimitirelor de Cuvinte,
care nu obosesc niciodată,
să ne oprească cu veninul lor,
lipsit de logică și înțeles,

dorința noastră de a fi alături,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

# SORIN CERIN
# - AMINTIRILE VIITORULUI -
-Poeme filosofice-

## Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate

premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

# SORIN CERIN
# - AMINTIRILE VIITORULUI -
## -Poeme filosofice-

**Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21**

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este

regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă ), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri

sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în

general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal,

acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi

titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

# SORIN CERIN
# - AMINTIRILE VIITORULUI -
## -Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric ( şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986